

La 'lituanització' de les relacions entre Catalunya i Espanya

Barcelona-Vilnius, via Madrid

Els aires independentistes bàltics han arribat a la península ibèrica, aixecant una mica de tramuntana al Principat, però sobretot provocant més d'una pulmonia mesetària. Mentre a Catalunya gairebé ningú s'ha esgarriat, a l'estat s'està escenificant un bodevil almodovarià tràgic.

Febre separatista", "estan patint una espècie de xarampió", "el virus bàltic ataca Catalunya", "sequera intel·lectual", "pertorbació", "tempesta",... La premsa madrilenya anuncia que tota classe de malalties i desastres climàtics s'abaten sobre el nostre país. Més enllà de l'anècdota, el reconeixement de la independència de les repúbliques bàltiques ha afectat tant la situació política interna catalana com les relacions entre Catalunya i Espanya.

A Catalunya cada partit polític ha fet la seva anàlisi pròpia i diferenciada, d'acord amb la seva ideologia i la seva estratègia. Tres actituds expliquen aquesta diversitat. La primera, la de la majoria governant, expressada en l'afirmació del president de la Generalitat: "Catalunya és com Lituània, però la URSS no és com Espanya". En altres paraules, el reforçament del nacionalisme a tot Europa reforça també Catalunya, però aquesta adequa la seva reivindicació en el context de l'estat espanyol, sense arribar a qüestionar-lo. L'actitud dels socialistes és que no hi ha comparació possible, perquè "Catalunya no és Lituània", postura homologable als seus socis estatals, però introduint una matisació autòctona, en paraules d'**Obiols**, segons el qual "l'onada d'ultranacionalisme pot afectar a la convivència de Catalunya". Ressuscitava així una polèmica que per a la majoria de partits catalans, d'esquerra a dreta, és falsa per la inexistència del problema. Però les paraules aquí han quedat. Finalment la tercera actitud significativa, la representada per ERC amb **Àngel Colom** al capdavant, que defensa que "Lituània i Catalunya ténen el mateix dret a la independència" i qüestiona igual la legitimitat d'Espanya que la legitimitat de l'URSS. A Catalunya doncs, diversitat d'interpretacions, però sense estridències significatives.

Jordi Pujol.

RAFA GIL

Per contra, a Madrid, s'ha produït un consens històric entre totes les forces polítiques, però en canvi la crispació en el debat ha estat més elevada i ha anat acompanyada de professions de fe patriòtica sorprenents. Govern i partits coincideixen en què no hi ha comparació possible i que qualsevol semblança és pura coincidència. Madrid considera oportunisme i xantatge l'actitud de **Pujol**, l'emmarca en l'interès electoral i oblida que, tal com ja va recomanar el president de la Generalitat a **Milan Kucan**, "qualsevol nacionalisme ha d'aprofitar les condicions històriques favora-

bles que se li presenten". I això és el que ha fet de nou en aquesta ocasió, no per trencar sinó per reivindicar qüestions pendents i essencials per l'autogovern.

I com dèiem, tampoc han faltat les adhesions a la unitat de l'estat, missió per la qual ha estat cridat amb especial devoció el Partit Popular. Serveixi d'exemple la següent, obra de **Javier Rupérez**, dirigent del partit d'**Aznar**: "Espanya és la pàtria comú i indivisible de tots els espanyols. Tota declaració que vagi en contra d'això és indeguda i està fora de lloc.

Pere Martí